

הלכות אישות פרק מז

א. הנכסים שמכנסת האשה לבעלה, בין קרקע בין עבדים בין מטלטלין אף על פי שהן נכתבין בשטר כתבה אינן נקראין כתבה, אלא נדונייה שמם. ואם קבל הבעל אחריות הנדונייה עליו, ונעשת ברשותו אם פחתה, פחתה לו, ואם הותירה, הותירה לו הרי זו נקראת נכסי צאן ברזל; ואם לא קבל אחריות הנדונייה עליו, אלא הרי היא ברשות האשה אם פחתה, פחתה לה, ואם הותירה, הותירה לה הרי זו נקראת נכסי מלוג.

ב. וכן כל נכסים שיש לאשה שלא הכניסה אותן לבעלה, ולא כתבה אותן בכתבה, אלא נשארו לה לעצמה, או נפלו לה בירשה אחר שנתארסה, או נתנו לה במתנה הכל נקראין נכסי מלוג, שכלן ברשותה הן. ואין נקרא כתבה, אלא עיקר כתבה שהוא מאה או מאתים עם התוספת בלבד.

ג. כבר הודענו שחכמים תקנו כתבה לאשה, ודין התוספת כדין העיקר; ולא תקנוה לגבותה כל זמן שתרצה, אלא הרי היא כחוב שקבוע לו זמן, ואין הכתבה נגבית, אלא לאחר מיתת הבעל או אם גרשה.

ד. וכן התקינו שאם היה לבעל שדות טובות ורעות ובינוניות, ובאה האשה לגבות כתבתה אחר מותו שלא תגבה אלא מן הרעה שבנכסיו, והיא הנקראת זבורית.

ה. וכן התקינו ששכתבוא לגבות אחר מותו, לא תגבה עד שתשבע בנקיטת חפץ, שלא הניח אצלה כלום, ושלא מכרה לו כתבתה ולא מחלה אותה; ושמין לה כל שעליה, ופוחתין אותו מכתבתה. אבל אם גרשה לרצונו, גובה בלא שבועה; ואין שמין כסות שעליה שהרי לקחן לה, וזכתה בהן, והוא רוצה להוציאה, לא היא.

ו. וכן התקינו שלא תגבה האלמנה כתבתה, אלא מן הקרקע. ואינה גובה משבח ששכחו נכסים לאחר מיתת הבעל; ואין הבנות נזונות לאחר מיתת אביהן משבח ששכחו נכסים לאחר מיתתו; ואינה טורפת בכתבתה משבח שהשביח הלוקח, אף על פי שבעל חוב גובה את השבח. ודברים אלו, מקלי כתבה הם.

ז. וכן מקלי כתבה, שתטל האשה כתבתה מן הפחות שבמטבעות. פיצד: נשא אשה במקום, וגרשה במקום אחר אם היו מעות מקום הנשואין טובות ממעות מקום הגרושין, נותן לה ממעות מקום הגרושין; ואם היו מעות מקום הגרושין טובות ממעות מקום הנשואין, נותן לה ממעות מקום הנשואין.

ח. במה דברים אמורים, בשהיה בכתבתה מעות סתם; אבל אם פרש בה מטבע ידוע, בין בעיקר בין בתוספת הרי היא כדין המלוה את חברו מטבע ידוע, שנותן לו כמה שהלוהו, כמו שיתבאר בהלכות הלואה.

ט. תקנו הגאונים בכל הישיבות, שתהיה אשה גובה כתבתה אחר מיתת בעלה, אף מן המטלטלין, בדרך שתקנו לבעל חוב לגבות מן המטלטלין; ופשטה תקנה זו, בכל ישראל. וכן שאר תנאיי כתבה כלן בכתבה הן, וישנן במטלטלין כקרקע חוץ מכתבת בנין דכרין, שלא מצאנו מנהג ירשתה פשוט בכל

הישיבות. לפיכך אני אומר, מעמידין אותה על דין התלמוד, שאין יורשין כתבת אמן, אלא מן הקרקע.

י. כבר נהגו בכל מקומות שידענו וששמענו שמען, שיכתבו בכתבה, בין מקרקעי בין מטלטלי; ודבר זה תקון גדול הוא, ואנשים נבונים הנהיגו בו שהרי זה תנאי שבממון, ונמצאת האלמנה גובה מן המטלטלין בתנאי זה, לא בתקנת אחרונים.

יא. הרי שלא כתב כך בשטר כתבה, אלא נשא סתם אם היה יודע בתקנה זו שלגאונים, גובה. ואם לאו, או שנסתפק לנו הדבר מתישבין בדבר זה הרבה: שאין כוח בתקנת הגאונים לדון בה, אף על פי שלא נתפרשה, כדין תנאי כתבה, שהם תקנת הסנהדרין הגדולה עד שנוציא ממון בה מן היורשים.

יב. ועוד תקנו חכמים שיהיו כל נכסי הבעל, אחראין וערבאין לכתבה: אפלו בכתבה מנה, ויש לו קרקע באלפים זהובים הכל תחת שעבוד הכתבה. וכל שימכר אחר הנשואין מנכסיו אף על פי שממכרו קים, ויש לו למכור כל נכסיו אם ירצה יש לה לטרף אותן בכתבה כשיגרשנה או כשימות, אם לא תמצא נכסים בני חורין; וכשתטרף, לא תטרף אלא בשבועה בנקיטת חפץ כדין כל בעלי חובות. ותקנה זו, כדי שלא תהיה בכתבה קלה בעיניו.

יג. כשמשיעין בית דין או היורשין את האלמנה כשתבוא לגבות בכתבה, אין משיעין אותה אלא חוץ לבית דין, מפני שבתי דינין היו נמנעין מלהשביעה, שחוששין לה שמא לא תדקדק על עצמה בשבועה. ואם רצו היתומים להדירה, נודרת להן כל מה שירצו; ומדירין אותה בבית דין, ואחר כך נוטלת בכתבה.

יד. מתה האלמנה קדם שתשבע אין יורשיה יורשין מכתבה כלום, שאין לה כתבה עד שתשבע. ואם נשאת קדם שתשבע הרי זו נשבעת אחר הנשואין, ונוטלת כל זמן שתראה; אבל אינה נודרת ונוטלת, שמא יפר הבעל.

טו. יחד לה קרקע בכתבה בין שיחדה בארבעת המצרים, בין במצר אחד גובה את כתבה ממנה, בלא שבועה. וכן אם כתב לה מטלטלין, והן עצמן קיימין נוטלת אותן, בלא שבועה. וכן אם נמכרו, ונלקח בהן מטלטלין אחרים, ונודע שאלו השניים מדמי המטלטלין הראשונים נוטלת בלא שבועה.

טז. הפוגמת בכתבה, לא תפרע אלא בשבועה. כיצד: הוציאה שטר כתבה שיש בו אלף זוז, הבעל אומר, נתקבלה הכל, והיא אומרת, לא נתקבלתי אלא כך וכך ואפלו יש עליה עדים במקצת שנטלה, ואפלו דקדקה בחשבון מה שננטלה בחצי חצי פרוטה לא תטל השאר, אלא בשבועה.

יז. אמר הבעל, נתקבלה הכל, והיא אומרת, לא נתקבלתי כלום, ועד אחד מעיד עליה שנתקבלה הכל, או מקצת לא תפרע אלא בשבועה.

יח. הנפרעת שלא בפניו, לא תפרע אלא בשבועה. כיצד: הרי שגרש את אשתו, והלך לו בית דין יורדין לנכסיו אחר שתשבע, ומגבין אותה בכתבה: והוא שיהיה במקום רחוק,

שֵׁשׁ לָהֶן טָרַח לְהוֹדִיעֵנוּ ; אֲבָל אִם קָרוֹב הַדֶּרֶךְ לְהוֹדִיעֵנוּ, שׁוֹלְחִין לוֹ וּמוֹדִיעִין אוֹתוֹ אִם לֹא יָבוֹא, תִּשְׁבַּע וְתִטַּל.

יט. הַפּוֹחֶתת כְּתֻבָּתָהּ, נִפְרַעַת שְׁלֹא בִשְׁבוּעָה. כִּיצַד : הוֹצִיָּאָה שָׁטֵר כְּתֻבָּה בְּאֵלֶף זוּז, הוּא אוֹמֵר, נִתְקַבְּלָה כֹּלל, וְהִיא אוֹמֶרֶת, לֹא נִתְקַבְּלָתִי כָּלוּם וְאֵין לִי אֵלָא חֲמֵשׁ מֵאוֹת, וְזֶה שָׁכַתְבִּי לִי אֵלֶף אֲמָנָה שֶׁהִיתָה בֵּינִי לְבִינוּ הָרִי זֶה נִפְרַעַת, שְׁלֹא בִשְׁבוּעָה. אֲבָל אִם אָמְרָה, אֵין בִּשְׁטֵר כְּתֻבָּתִי אֵלָא חֲמֵשׁ מֵאוֹת אֵינָה נִפְרַעַת בִּשְׁטֵר זֶה שֵׁשׁ בּוֹ אֵלֶף כָּלוּם, שֶׁהָרִי בְּטָלָה אוֹתוֹ וּכְאֵלוֹ הוֹדַת שֶׁהוּא שָׁקֵר ; לְפִיכֶךְ נִשְׁבַּע שְׁבוּעַת הַסֵּת, וְנִפְטָר.

כ. כָּל מְקוֹם שֶׁאֲמָרְנוּ, לֹא תִפְרַע אֵלָא בִשְׁבוּעָה אוֹמְרִים לָהּ בֵּית דִּין, הַשָּׁבְעִי וּטְלִי ; וּמְקוֹם שֶׁנֶּאֱמַר תִּפְרַע שְׁלֹא בִשְׁבוּעָה אוֹמְרִים לְבַעַל, עֲמַד וְתֵן לָהּ, וְאֵין אֶתָּה נֶאֱמָן בְּטַעֲנָה זֹה, עַד שֶׁתָּבִיא רֵאִיָּה לְדַבְּרֶיהָ. אָמַר הַבַּעַל מֵעַצְמוֹ, תִּשְׁבַּע לִי עַל טַעֲנָתִי אוֹמְרִין לָהּ, הַשָּׁבְעִי וּטְלִי ; וְתִשְׁבַּע בְּנִקְיִטַּת חֶפֶץ.

כא. הַתָּנָה עֲמָה שֶׁתִּגָּבֶה כְּתֻבָּתָהּ בְּלֹא שְׁבוּעָה, אוֹ שֶׁהִיא נֶאֱמָנָה בְּכָל מָה שֶׁתִּטַּעֵן גּוֹבָה מִמֶּנּוּ, בְּלֹא שְׁבוּעָה כָּלל ; אֲבָל אִם בָּאת לִפְרַע מִיּוֹרְשָׁיו, תִּשְׁבַּע וְאַחֵר כֶּךָ תִּטַּל. הַתָּנָה עֲמָה שֶׁתִּהְיֶה נוֹטֶלֶת מִיּוֹרְשָׁיו בְּלֹא שְׁבוּעָה, אוֹ שֶׁתִּהְיֶה נֶאֱמָנָה עַל יוֹרְשָׁיו הָרִי זֶה נוֹטֶלֶת מִהֶן, בְּלֹא שְׁבוּעָה. אֲבָל אִם בָּאָה לְטָרֵף מִנְּכָסִים מִשְׁעָבָדִים לֹא תִטַּרֵף אֵלָא בִשְׁבוּעָה, וְאִף עַל פִּי שֶׁהָאֲמִינָה הַבַּעַל : שְׁאֵין תִּנָּאִי הַבַּעַל מוֹעִיל אֵלָא עָלָיו, וְעַל יוֹרְשָׁיו ; אֲבָל לְהַפְסִיד מִמוֹן אֲחֵרִים, אֵינוֹ מוֹעִיל.

כב. אֲלֻמָּנָה שֶׁהִיא שָׁטֵר כְּתֻבָּתָהּ יוֹצֵא מִתַּחַת יָדָהּ נִשְׁבַּעַת וְגוֹבָה כְּתֻבָּתָהּ לְעוֹלָם, אִפְּלוֹ אַחֵר מֵאָה שָׁנָה, בֵּין שֶׁהִיתָה בְּבֵית בַּעֲלָהּ, בֵּין שֶׁהִיתָה בְּבֵית אָבִיהָ. וְאִם אֵין שָׁטֵר כְּתֻבָּה יוֹצֵא מִתַּחַת יָדָהּ אֵין לָהּ כָּלוּם, וְאִפְּלוֹ עֵיקַר כְּתֻבָּהּ, וְאִפְּלוֹ תִבְעָה בְּיוֹם מִיתַת בַּעֲלָהּ ; וְכֵן הַגְּרוּשָׁה אִפְּלוֹ עֵיקַר כְּתֻבָּהּ אֵין לָהּ, עַד שֶׁתּוֹצִיא שָׁטֵר כְּתֻבָּהּ.

כג. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּמְקוֹם שֶׁדֶּרֶכֶן לְכַתֵּב כְּתֻבָּה ; אֲבָל בְּמְקוֹם שֶׁאֵין דֶּרֶכֶן לְכַתֵּב כְּתֻבָּה, אֵלָא סוֹמְכִין עַל תִּנָּאִי בֵּית דִּין הָרִי זֶה גּוֹבָה עֵיקַר כְּתֻבָּהּ, אִף עַל פִּי שֶׁאֵין בִּידָהּ שָׁטֵר כְּתֻבָּה, בֵּין נִתְגַּרְשָׁה בֵּין נִתְאֻלְמָנָה, בֵּין הִיתָה בְּבֵית בַּעֲלָהּ בֵּין הִיתָה בְּבֵית אָבִיהָ. אֲבָל תּוֹסַפֶּת, אֵין לָהּ בְּכָל מְקוֹם אֵלָא בְּרֵאִיָּה בְּרוּרָה.

כד. וְעַד כַּמָּה תִּגָּבֶה הָאֻלְמָנָה הָעֵיקַר, בְּמְקוֹם שֶׁאֵין כּוֹתֵבִין כְּתֻבָּה אִם הִיתָה בְּבֵית בַּעֲלָהּ, גּוֹבָה לְעוֹלָם ; וְאִם הִיתָה בְּבֵית אָבִיהָ, עַד עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה. וְאִם בָּאָה לְתַבַּע אַחֵר עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה, אֵין לָהּ כָּלוּם, שְׁאֵלוֹ לֹא מַחֲלָה, לֹא שִׁתְקָה כָּל זְמַן זֶה ; וְהָרִי אֵינָה עִם הַיּוֹרְשִׁים, כְּדִי שֶׁתֵּאֱמַר נִכְלַמְתִּי מִלְּתַבַּעַן וְהֵן עָמִי בְּבֵית. לְפִיכֶךְ אִם הָיָה הַיּוֹרֵשׁ עֲצָמוֹ מוֹלִיךְ לָהּ מְזוֹנוֹתֶיהָ לְבֵית אָבִיהָ, וּמִטַּפֵּל בָּהּ יֵשׁ לָהּ לְתַבַּע כְּתֻבָּתָהּ, אִפְּלוֹ אַחֵר חֲמֵשׁ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה : מִפְּנֵי שֶׁזֶה שִׁשְׁתִּיקָה וְלֹא תִבְעָה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא בּוֹשָׁה מִן הַיּוֹרֵשׁ.

כה. הִיא אוֹמֶרֶת, בְּתוּלָה נִשְׂאָתִי וְעֵיקַר כְּתֻבָּתִי מֵאֲתִים, וְהַבַּעַל אוֹ יוֹרְשָׁיו אוֹמְרִים, בְּעוּלָה נִשְׂאָת וְאֵין לָהּ אֵלָא מֵאָה אִם יֵשׁ עֲדִים שָׂרָאוֹ שֶׁעָשׂוּ לָהּ הַמְּנַהֲגוֹת שֶׁנִּהְגּוּ אֲנָשִׁי אוֹתָהּ הָעִיר לַעֲשׂוֹתָן לְבַתּוּלָה, כְּגוֹן מִינֵי שְׂמִיחָה אוֹ מִלְּבוּשׁ יָדוּעַ אוֹ כְּתָרִים אוֹ שָׂאֵר דְּבָרִים שֶׁאֵין עוֹשִׂין כֵּן אֵלָא לְבַתּוּלָה הָרִי זֶה נוֹטֶלֶת

מֵאֲתָיִם; וְאִם אֵין לָהּ עֲדִים בְּזֶה, הָרִי זֶה נוֹטֶלֶת מֵאָה. וְאִם הָיָה הַבַּעַל קִיָּם יֵשׁ לָהּ לְהַשְׁבִּיעוֹ שְׁבוּעַת הַתּוֹרָה, שֶׁהָרִי הוֹדָה בְּמִקְצַת הַטְּעָנָה. וְנֶאֱמַן הַקָּטָן לְהַעֲיִד בְּגִדְלוֹ וְלֹמֵר, זְכוּר אֲנִי כְּשֶׁהֵייתִי קָטָן שֶׁנַּעֲשֶׂה לְפָלוּנִית מִנְהַג הַבְּתוּלוֹת. וְכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, בְּמָקוֹם שֶׁאֵין כּוֹתֵבִין כְּתָבָהּ, כְּמוֹ שֶׁאִמְרָנוּ.

כו. הָאִשָּׁה שֶׁאִמְרָה לְבַעֲלָהּ, גִּרְשָׁתִּי נֶאֱמַנָת, שֶׁאֵינָה מְעֻזָּה פָּנֶיהָ בְּפָנָי בַּעֲלָהּ; לְפִיכֶךְ הָאִשָּׁה שֶׁהוֹצִיָּאָה שָׁטָר כְּתָבָהּ וְאֵין עִמָּה גֹט, וְאִמְרָה לְבַעֲלָהּ, גִּרְשָׁתִּי וְאָבֵד גֹּטִי, תֵּן לִי כְּתָבָתִּי, וְהוּא אוֹמֵר, לֹא גִרְשָׁתִּי חַיִּב לָתֵן עֵיקָר כְּתָבָהּ; אֲבָל אֵינּוּ נוֹתֵן הַתּוֹסֶפֶת, עַד שֶׁתָּבִיא רֵאִיָּה בְּרוּרָה שֶׁגֵּרֶשׁ, אוֹ שֶׁיֵּצֵא גֹט עִם הַכְּתָבָה מִתַּחַת יָדָהּ.

כז. אָמַר לָהּ הַבַּעַל, כֵּן הָיָה, גִּרְשָׁתִּי וְנִתְּתִי כָּל הַכְּתָבָה עֵיקָר וְתוֹסֶפֶת, וְכְתָבְתִּי לִי שׁוֹכֵר וְאָבֵד שׁוֹכְרֵי מִתּוֹךְ שֶׁיְכוּל לֹמֵר, לֹא גִרְשָׁתִּי וְלֹא יִתְחַיֵּב בְּתוֹסֶפֶת, הָרִי זֶה נֶאֱמַן; וּמִשְׁבִּיעָה בְּנִקְיֻט חֶפֶץ, וְנוֹתֵן לָהּ אֶת הָעֵיקָר, וְנִשְׁבַּע הוּא שְׁבוּעַת הַסֵּת, עַל הַתּוֹסֶפֶת.

כח. הוֹצִיָּאָה גֹט, וְאֵין בִּידָה שָׁטָר כְּתָבָהּ אִם דֶּרֶךְ אוֹתוֹ הַמָּקוֹם שֶׁלֹּא יִכְתְּבוּ כְּתָבָהּ גּוֹבָה עֵיקָר כְּתָבָהּ בְּגֹט שְׁבִידָהּ. וְאִם דֶּרֶכָּן לְכַתֵּב כְּתָבָהּ אִפְלוֹ עֵיקָר אֵין לָהּ, עַד שֶׁתּוֹצִיא שָׁטָר כְּתָבָהּ כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ; וְנִשְׁבַּע הַבַּעַל שְׁבוּעַת הַסֵּת עַל טְעֲנָתָהּ, וְנִפְטָר.

כט. הוֹצִיָּאָה שְׁנֵי גֹטִין, וּשְׁתֵּי כְּתָבוֹת גּוֹבָה שְׁתֵּי כְּתָבוֹת. הוֹצִיָּאָה שְׁתֵּי כְּתָבוֹת, וְגֹט אֶחָד אֵינָה גּוֹבָה אֲלֵא כְּתָבָהּ אַחַת: וְאִיזוֹ מֵהֵן גּוֹבָה אִם שְׁתֵּיהֶן שׁוֹת בְּטָלָה אַחֲרוֹנָה אֶת הָרֵאשׁוֹנָה, וְאֵינָה טוֹרֶפֶת אֲלֵא מִזְמַן אַחֲרוֹנָה; וְאִם הָיָה בְּאַחַת מִשְׁתֵּיהֶן תּוֹסֶפֶת עַל חִבְרָתָהּ גּוֹבָה בְּאִיזוֹ מֵהֵן שֶׁתִּרְצֶה, וְתִבְטֹל הַשְּׁנִיָּה.

ל. הוֹצִיָּאָה שְׁנֵי גֹטִין, וְכְתָבָהּ אַחַת אֵין לָהּ אֲלֵא כְּתָבָהּ אַחַת: שֶׁהַמִּגְרֵשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְהַחֲזִירָה סֵתָם, עַל כְּתָבָתָהּ הָרֵאשׁוֹנָה הַחֲזִירָה.

לא. הוֹצִיָּאָה גֹט וְכְתָבָהּ, אַחֵר מִיתַת בַּעֲלָהּ אִם גֹּט קוֹדֵם לְכְּתָבָהּ גּוֹבָה בְּגֹט זֶה עֵיקָר כְּתָבָהּ, אִם אֵין דֶּרֶכָּן לְכַתֵּב כְּתָבָהּ, וְגּוֹבָה כָּל מֶה שֶׁיֵּשׁ בְּכְתָבָהּ, שֶׁהָרִי זָכָתָה בָּהּ בְּמִיתַתָּהּ; וְאִם כְּתָבָהּ קִדְּמָה אֶת הַגֹּט אֵין לָהּ אֲלֵא כְּתָבָהּ אַחַת, שֶׁעַל כְּתָבָתָהּ הָרֵאשׁוֹנָה הַחֲזִירָה.

לב. הָאִשָּׁה נֶאֱמַנָת לֹמֵר, מִת בַּעֲלִי כְּדִי שֶׁתִּנָּשֵׂא, כְּמוֹ שֶׁיִּתְבָּאֵר בְּהַלְכוֹת גְּרוּשִׁין; וּמִתְנַאֲיִי הַכְּתָבָהּ, שֶׁאִם תִּנָּשֵׂא לְאַחֵר אַחֵר מוֹתוֹ, תִּטַּל מֶה שֶׁכָּתַב לָהּ בְּכְתָבָתָהּ. לְפִיכֶךְ אִם בָּאָה לְבֵית דִּין וְאִמְרָה, מִת בַּעֲלִי הַתִּירוּנִי לְהַנָּשֵׂא, וְלֹא הִזְכִּירָה שֵׁם כְּתָבָהּ בְּעוֹלָם מִתִּירִין אוֹתָהּ לְהַנָּשֵׂא, וּמִשְׁבִּיעִין אוֹתָהּ וְנוֹתְנִין לָהּ כְּתָבָתָהּ.

לג. בָּאָה וְאִמְרָה, מִת בַּעֲלִי, תָּנוּ לִי כְּתָבָתִּי אֶף לְהַנָּשֵׂא אֵין מִתִּירִין אוֹתָהּ: שֶׁעַל עֶסְקֵי הַכְּתָבָהּ בָּאָה, וְהָרִי זֶה בְּחֻזְקַת שֶׁלֹּא מִת; וְאֵין דַּעְתָּהּ לְהַנָּשֵׂא, אֲלֵא לִטַּל כְּתָבָהּ מִחַיִּים בְּלִבָּד.

לד. בָּאָה וְאִמְרָה, מִת בַּעֲלִי, הַתִּירוּנִי לְהַנָּשֵׂא, וְתָנוּ לִי כְּתָבָתִּי מִתִּירִין אוֹתָהּ לְהַנָּשֵׂא וְנוֹתְנִין לָהּ כְּתָבָתָהּ, מִפְּנֵי שֶׁעֵיקָר דְּבָרֶיהָ עַל עֶסְקֵי נִשְׁוֹאִין בָּאָה. אֲבָל אִם אִמְרָה, תָּנוּ לִי כְּתָבָתִּי, וְהַתִּירוּנִי

לְהַנָּשֵׂא מִתִּירִין אוֹתָהּ, וְאֵין נוֹתֵנִין לָהּ כְּתֻבָּה ; וְאִם תִּפְסָהּ, אֵין מוֹצִיאִין מִיָּדָהּ.